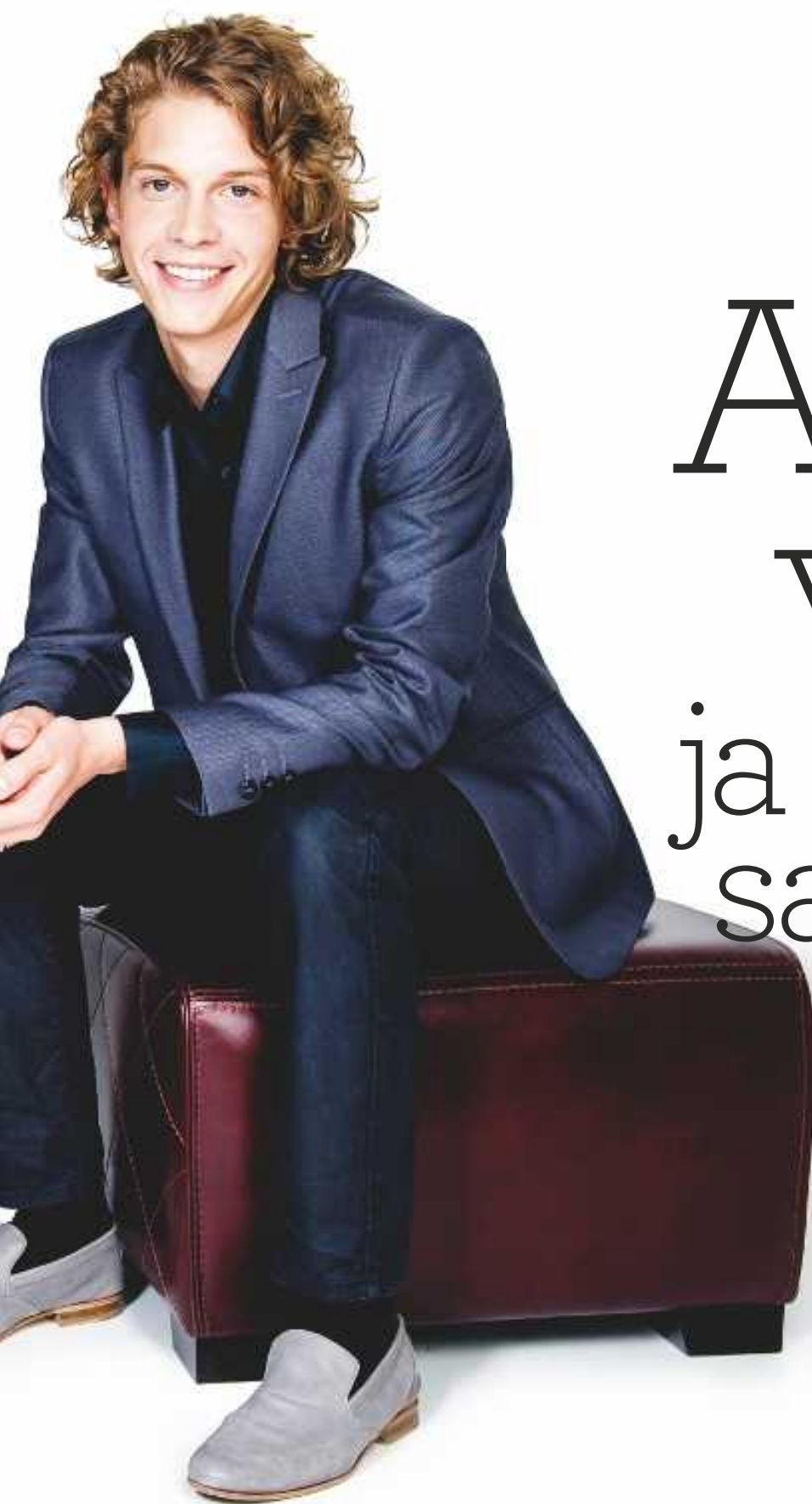




**EIJA-RIITTA** Korhola ja Heikki Vestman ovat tehneet töitä yhdessä pian kolme vuotta. Nyt he ovat myös sukulaisia.



# Anoppi, vävy ja ajatusten sama tahti

Anoppi pomona, vävy alaisena – voiko yhdistelmä toimia? Europarlamentaarikko **EIJA-RIITTA KORHOLA** ja avustaja **HEIKKI VESTMAN** tekevät töitä yhteisen päämäärän eteen. Mutta heillä onkin maaginen yhteys.

”Olen huomannut, että kun hahmottelen Eija-Riitalle puhetta, kannattaa kirjoittaa asioista, kuten itse ajattelen.”

haittavaa tällainen työtovereiden yhteisymmärrys. Kokoomusmeppi **Eija-Riitta Korhola**, 50, katsoo hymyillen pöydän toisella puolen istuvaa avustajaansa **Heikki Vestmania**. Vestman, 24-vuotias lähes valmis juristi, kertoo juuri, että Eija-Riitta Korhola on hänen poliittinen esikuvansa, koska tämä on arvopoliitikko. Siis sellainen, joka on valmis vaihtamaan tarvittaessa mielipidettään ja politiikan tekemisen keinoja, muttei arvojaan.

– Sellainen poliitikko on iätön, Vestman sanoo ja napittaa Korholaa.

– Sä sanot Heikki sen niin hyvin! Keinojen ja mielipiteiden vaihtaminen ei ole takinkääntämistä, mutta arvojaan ei saa muuttaa, Korhola innostuu.

Pöydän yllä huokuu lähes käsin kosketeltava keskinäinen ihailu. Se on harvinaista työtovereiden, saati sitten pomojen ja alaisen kesken. Lähes uskomatonta, moni voisi sanoa.

→ Ja jotta tämä menisi vielä uskomattomammaksi: Korhola ja Vestman ovat myös tuore anoppi ja vävy.

## ”Voi miesparkaa”

Anoppi pomona? Töitä väyn kanssa? Pelkkä ajatuskin saa monen puistelemaan päätään. Jostain syystä kulttuurissamme anopin ja vävyajan suhteesta on tullut ikuinen vitsien aihe. Kai esimerkiksi tiedätte, miksi sukсібoksia kutsutaan? Anopinkuljetuslaatikoksi tietenkin. Tai muistatte varmasti viime aikoina televisiossa pyörineen vessapaperimainoksen. Siinä kolmekymppinen mies sitoo vessapaperisuikaleen otsalleen ninjahuiviksi, huijoo hassusti ja irvistelee. Samalla teksti kertoo Timon olevan lopen kyllästynyt anoppiinsa. Ja kaikki nauravat, totta kai.

Heikki Vestmaninkin sai osakseen sääliä, kun tieto hänen ja Korholan tyttären, muusikko **Reeta Vestmanin** (os. Korhola) elokuisista häistä levisi julkisuuteen. ”Voi miesparkaa, anoppi pomona”, myötätuntoiset kansalaiset kirjoittivat netin keskustelupalstoilla. Mediassa taas spekuloitiin sitä, syyllistyikö Eija-Riitta Korhola sukulaisen suosimiseen pitäessään avustajanaan vävyä.

Korjataan se virhe muuten saman tien. Ei syyllistynyt. Korholan ja Vestmanin yhteinen tarina alkoi nimittäin jo vuonna 2006, ennen Heikin ja Reetan ensitapaamista. Ja se on muuten hyvä tarina se.

## Fani kirjoitti kirjeen

Kesällä 2006 Eija-Riitta Korholalle, tuorelle kokoomuksen varapuheenjohtajalle, sateli onnitteluviestejä uudesta pestistä. Erityisesti yksi niistä kiinnitti poliitikon huomion. Siinä tuntematon herrasmies analysoi Korholan poliittista uraa harvinaisen kypsästi ja iloitsi siitä, että puoluejohtoon nousi arvopoliitikko. Kirjeestä huokui Korholan mielestä laaja sivistys ja viisaus. Kirjoittajan täytyy olla vähän vanhempi, hyvin koulutettu ja laajasti elämää kokenut herrasmies, Korhola päätteli.

Ihmetys oli suuri, kun Korhola eksi kirjeen kirjoittajan, nuoren kunnallispoliitikon nettisivuille. Tietokoneenruudulta vastaan tuijottikin parikymppinen enkelikasvoinen nuorukainen!

– Kun aloin lukea Heikin tekstejä, tajusin, että tässähän on

”Kun nuoret rakastuivat, ajattelin, että tässäkö tämä nyt oli, menetin hyvän avustajan. Mutta onneksi asiat eivät muuttuneetkaan!”

Istuin ja rahi Vepsäläinen.



poikkeuksellisen lahjakas itsenäinen ajattelija. Minulla on tapana tarjota välillä harjoittelupaikkaa Brysselin-toimistossani nuorille, lahjakkaille ihmisille. Heikki tuntui sellaiselta.

– Ja minä tartuin tietenkin heti tilaisuuteen, Vestman jatkaa.

Vestmanin versio tarinasta alkaa kauempaa. Ennen kohtalokasta kirjettä hän oli seurannut Korholan uraa jo vuosia. Kaikki oli oikeastaan alkanut siitä, kun 12-vuotias Heikki oli kirjoittanut kotikuntansa Sipoon kunnallispoliitikoille homekoulunsa ongelmista. 16-vuotiaana epäpoliittisen perheen vesa liittyi kokoomuksen, ja politiikan maailma alkoi kiehtoa yhä enemmän. Sipoon kunnanvaltuustoon hänet valittiin 19-vuotiaana, ja nyt Vestman vaikuttaa myös kunnanhallituksen varapuheenjohtajana.

– Poliitikassa vaikuttaa erilaisia tyyppejä. Klassinen tyyppi on sellainen, joka on havainnut jonkun virheen ja lähtee korjaamaan sitä politiikan keinoin. Toinen rotu on astetta opportunistisempi. Sitä edustavan mielestä suurin virhe on se, että hän ei ole politiikan estradeilla loistamassa. Tällainen ihminen lähtee mukaan politiikkaan ja miettii vasta sitten, mitähän asiaa hän lähtisi ajamaan. Heikki on mukana oikeudenmukaisuuden näln veltämänä. Sellaista haluaisin nähdä enemmän politiikassa, Korhola analysoi.

Vestmanin aloittaessa harjoittelijana Brysselissä Korhola huomasi pian, ettei hänen ennakkoaavistuksensa ollut johtanut häntä harhaan. Nuorukaisesta paljastui superavustaja, jonka ajatukset tuntuvat käyvät yhtä rataa esinimensä kanssa. Korhola teki Vestmanista pian vakituisen avustajansa, joka Brysselin-keikan jälkeen on jatkanut töitä kotimaan avustajana. Töiden ohessa Vestman opiskelee oikeustieteellisessä. Maaginen yhteys, kuten he itse kuvaavat suhdettaan, ei ole hävinnyt.

– Avustajan haaste on kyetä ajattelemaan kuten avustettava poliitikko. Olen huomannut, että kun hahmottelen Eija-Riitalle puhetta, kannattaa kirjoittaa asioista, kuten itse ajattelen. Silloin lopputulos vastaa Eija-Riitankin ajattelua, Vestman kuvailee.

– Reetakin on sanonut, että äiti ja Heikki ajattelevat ihan samalla tavalla! Korhola nauraa.

## Yhteinen rakkaudenkohde

Niin, Reeta, mepin ja avustajan yhteinen rakkaudenkohde, kuten Korhola asian kauniisti muotoilee. Korhola esitteli Vestmanin tytärtälleen vuonna 2007. Kun nuorten rakkaus syytyi, tuleva anoppi oli hetken haikeana.

– Tällaisia avustajasuhteita löytyy harvoin. Ajattelin, että tässäkö tämä nyt oli, menetin hyvän avustajan. Mutta onneksi asiat eivät muuttuneetkaan!

Vestmanin mielestä anopille työskentely on hänen tapauksessaan sama asia kuin työskentely kelle tahansa hyvälle tyyppille. Heidän perheessään tai työympyröissään asiasta ei ole edes heitetty pahemmin herjaa.

– Vaikka muuten heitämme herjaa kovastikin. Kun Heikki oli Brysselin-toimistossa, minä ja toiset avustajat keksimme hänelle joka päivä uuden lempinimen, Korhola kertoo.

Vestmania lempinimien kaivelu vähän nolostuttaa, mutta hän suostuu paljastamaan yhden: Hesenaattori. Hän suhtautuu kypsästi, tosin ehkä hivenen kärsivän näköisesti myös seuraavaan anekdoottiin, jonka anoppi-pomo paljastaa.

– Mieheni **Atte** sanoo aina, että koska Heikki on tuollainen ke-

rubi, ripustamme hänet joku joulu vielä joulukuuseen enkeliksi. Nyt häiden jälkeen hänet taidetaankin ylentää ylienkeliksi, Korhola nauraa.

Mutta se herjoista. Vakavasti puhuen Eija-Riitta Korhola toivoo olevansa vävyllään viisas anoppi, joka ei puuttu tämän ja tyttären yksityisasioihin ja elämään. Ei siis käy sisustamassa kotia tai antamassa tulevaisuudessa lastenkasvatusneuvoja.

– Anoppius varmasti korostuu tulevaisuudessa, jos minusta tulee joskus mummo. Toivon sitä kovasti.

Perhepiirissä Korhola ja Vestman yrittävät hillitä politiikan puhumistaan. Sen sijaan anoppi ja vävy keskustelevat paljon kirjoista, elokuvista – ja tietenkin Reetasta.

– Kerron Heikille tarinoita Reetan lapsuudesta ja nuoruudesta. Reetalla ja Heikillä on ollut samantapainen lapsuus, molemmat ovat olleet varhaiskypsiä esikoisia.

Ja totta kai, anopilla ja vävyllä on myös yhteisiä harrastuksia.

Brysselissä he lenkkeilivät yhdessä. Kun pommo paineli pitkin suurkaupungin pimeitä puistoja, Vestman juoksi rinnalla turvamiehen roolissa. Koti-Suomessa anoppi ja vävy jakavat rakkaiden puutarhanhoitoon.

– Puutarhurit ovat onnellisia, Vestman kuittaa ihmettelyt nuoren miehen erikoisesta intohimosta.

## Missä on se särö?

Mutta palataan vielä lopuksi Korholan ja Vestmanin maagiseen yhteyteen. Eikö ole erikoista, että keski-ikäinen nainen ja nuori mies ystäväystyvät tuolla tavoin?

Anoppi ja vävy puistelevat päätään. Kummankaan mielestä iällä ei ole merkitystä, silloin kun maailmat kohtaavat. Korholan mielestä Vestman on ”vanha sielu”, Vestmanista taas Korhola poliitikkona iätön, kuten hän jo aiemmin kehui.

Millainen se yhteinen arvomaailma tässä tapauksessa on? Korhola ja Vestman puhuvat pitkään ja runollisesti puolueensa hyvydestä. He kokevat olevansa kokoomuksen sosiaalisiinpeä, eivät kovia markkinatalousliberalisteja. Tämän lisäksi heitä yhdistää kristillinen vakaumus, joka kummankin mielestä ohjailee ihmisen, poliitikonkin toimia, vaikka uskontoa ja politiikka ei pidäkään sotkea.

Huh, onpa ihanteellisen kuulosta. Tällaisesta suhteesta ei taida löytyä mitään säröjä?

Korhola myöntää, että ainahan politiikon ja avustajan välillä tulee tilanteita, jolloin he ovat eri mieltä. Mutta jos joskus jotain kränää onkin, sitä ei lähdetä paisuttelemaan eikä tallettamaan muis-tojen arkkuun.

Ja totta kai työparilla on yhteisiä päämääriä.

– Me molemmat haaveilemme siitä, että Suomi kokisi arvoherätyksen. Poliitiikkaan pitäisi saada lisää ihmisiä, jotka haluavat kasvattaa hyvyttä. Nyt politiikka on paljolti pragmaattista kakun jakamista, mikä sekin on sinänsä arvokasta, Korhola muotoilee.

Kuulijalle asia saattanee jäädä hivenen abstraktiksi, mutta vävy nyökkäilee vieressä. Hän painiskelee kuntapäätäjänä säästötoimien kanssa, jolloin arvovalinnat ovat joskus hyvinkin konkreettisia.

– Mutta hyvätkään julkiset palvelut eivät yksin riitä. Kunpa me ihmiset osaisimme välittää enemmän, vävy huokaa.

Tosiaan: yhteisillä aivoillako ne ajattelevat? **a**

”Mieheni Atte sanoo aina, että koska Heikki on tuollainen kerubi, ripustamme hänet joku joulu vielä joulukuuseen enkeliksi.”